

Khi đưa cháu ra đi thì sợ căng thẳng vì hai ông bà tìm thấy những xuồng, tự nhiên cả hai cùng có ý nghĩ phải giữ gìn vì đây là con dâu và cả còn nằm trong nhà.

Đã nhiều lần bà nói câu đùa hết lên với ông như mọi lần, nhưng rồi lại nén kìm khi nghe đứa cháu cười trong phòng mẹ nó.

Đôi trai cô họ cãi nhau luôn, dù chỉ có chuyện gì quan trọng cái tuổi sáu mươi mấy này. Nhưng thời tiết là khó, có những chuyện ngày còn trẻ họ đã đành tha thứ cho nhau, nay đến lúc tuổi già, ông nói một câu bà trẻ lại ngay một tiếng, thì là cái tức nó cứ ngùn ngụt dâng lên thì họ đành nhún vai nín thở. Mọi điều thì ông biết, nhưng sau khi đọc mấy cuốn sách nói về tâm sinh lý tuổi già, ông cũng tìm thấy thông cảm cho việc cái tuổi trẻ không ra trẻ, già chẳng ra già, nên ráng nhịn cho đến khi nào cái núi nó bắt phun lửa rồi thì cũng đầu vào đây.

Nguyên nhân cũng dễ hiểu, cứ cho là “tôi anh, tôi, tôi cả đôi bên” thì ông cũng có phần trong cái chuyện chia tranh trong nhà. Chẳng lẽ ông đã trải qua nhiều năm phải im lặng trong tù, lúc đó cả vợ, và cả cái thân “cá chép chim lồng” nên đành nín thở qua sông” vậy. Bây giờ qua đây được dịp nói, ông nói cho họ những lúc phải “ngắm miêng cười ruồi” cho cái nhân tình thế thái đời điên. Tuổi già thì quay trở về dĩ vãng, mỗi lúc nhận ra nó lại hiểu và muốn như cuốn phim, biết vậy trong ông bỗng nảy sinh một tiếng gọi từ tuổi trẻ của mấy chục năm trước, ông muốn phải quy phục “công dân” cho mình, bằng cách lúc nào có dịp là lại bắt đầu câu chuyện bằng hai chữ “ngày xưa”. Ngày xưa thì này, ngày xưa thì nọ, lũ con ông chửi cười rồi bỏ đi, có đứa nào muốn nghe mãi chuyện “ngày xưa” của ông. Chẳng có mấy mình bà lúi xúi suốt ngày ở trong nhà, cái chuyện “ngày xưa” của ông thì bà còn lạ gì nữa. Thết rồi bà cũng nhai, cái ngon lành của ông ngày xưa thì bà nhớ ít, còn những cái khó của ngày xưa của ông thì bà nhớ nhiều, biết vậy họ ông mới miêng là bà chẳng hề, họ cãi nhau là vậy.

Thấy con trai đau lòng lại vì muốn cho nên ông bà chỉ có cháu, biết vậy sẽ ra đời của đứa nhà là niềm vui cho cả gia đình. Lúc mới đó nó giống một nhện nhện, thì đôi mắt cho đến cái miệng, bà chỉ thấy có một “cái y” của cháu là giống bố, vì nó là con trai. Bên này, trẻ con được bác tả suốt ngày, chỉ ngày xưa thì ông bố nó cứ chồm lên trẻ mà phun nước, có khi vuốt ngực bố rồi cú giết chân, một mũi mắt tìm lem c.

Đến lúc bốn, năm tháng thì ông bố bé bắt đầu ra, mắt tóc thì lộn xoăn, mắt mà phải là cái đầu to, cả nhà quây quần thì ông bố thông minh như nhà bác học to đầu đã đem ánh sáng đến cho nhân loại. Càng lớn trông thì ông bố lại càng đẹp hơn, đôi mắt to có vẻ mặt mà hàng mi cong, chỉ mỗi môi cũng hơi cong thì nên một vẻ nữ tính yêu, lúc này bà lại thấy cháu giống y hệt nó thì còn bé. Phân tách riêng thì ông bố, thì ông bố có vẻ giống mẹ, nhưng cả ông bố hợp thì lại, thì ông bố lại giống bố, biết nó lại giống ông nữa nó.

Ái chà! Họ nhóc đến ông nội thì ng bé, bà không thể nào không nhớ lại hình ảnh ông nhóc ngày còn trẻ, dẫu ông không làm cơm và khó chịu như bây giờ. Cánh đáng tội, cũng chỉ làm cơm và khó chịu mỗi năm nay, chỉ lúc còn trong tù, rồi cho đến lúc ra, tính ông vẫn xuề xòa, dù thế nào cũng được, chỉ không làm sao bà chịu nổi, để có ngày vợ chồng con cái có cái hỏi đến nhau đi M.

Mẹ lại nhìn cháu, bà nhớ nhìn thấy hình ảnh thằng bé nó lúc còn bé, cũng vẻng trán vuông vắn, sáng rỡ, nó cười rồi thì toác ra khoe miệng cười rằng sà, rồi cái mũi thơm trên đôi má phính, cái nào nó cũng làm bà xúc động hết. Thằng nhóc thông minh thế, biết bà nội cần nên cố gắng nỗ lực trong chiếc xe mới, nó ngoác miệng cười nhóc không chịu nổi cái mặt. Bà sụt sùi bả cháu lên:

“Thằng bé mày, nó ng gì mà nó ng gớm, vợ ông xã ông sống bà đây.”

Nói thì nói, mặt tay bà nấc cháu, mặt tay bà quỳ “soong” bả trên bảp. Thằng bé nín khóc, nó ngửi thấy mùi bảt thơm và cái mùi nồng cơm mới nấu. Món khoái khoai chiên, không biết Tây M ném ném bảng gì, chỉ họ quỳ bảt cho cháu bà luôn ném vào mặt thì nó cười cười. Thằng cháu ăn mãi đâm ghiền, hôm nào mẹ nó ở nhà cho ăn mấy hũ “baby food” bán ngoài chợ, nó vớ a ăn vớ a phun phèo phèo. Bà biết cháu bà mà, nó thêm ăn thì nó cười cười thôi, và chỉ có bà nội nó biết thôi sao thằng nhóc lại chê đồ ăn M khi mẹ nó ở nhà dứt cho con ăn vào ngày chợ nhót.

Hai vợ chồng bả đi làm cơm, số phận ông bà nên muộn đem thằng bé gửi Day Care, nhớ ông bà nhớ đến nh không chịu. Già rồi, ở nhà làm gì không giúp cháu, nhót là buồn sáng bảm nó đi làm sớm quá, nhớ ngày Đông trời rét căm căm, nhìn thằng bé trong chiếc khăn to xù đi nhà trẻ mà cái thằng nhóc sụt sùi. Quan niệm “nồng cơm mới chịu xuề ng” cánh cha mẹ Việt Nam đã không cho người già nhớ ng giây phút nghỉ ngơi riêng tư, đám trẻ ngày nay mấy đứa đã hiểu cho sự hy sinh này, chỉ cho là chuyện tự nhiên. Có “thức lâu mới biết đêm dài”, cha mẹ càng ngày càng già, thời gian đã cướp đi giờ phút sinh hoạt để héo queo như mặt quạ cam kiết nồng, còn lại cái vẻ không muộn phiền lúc nào chỉ để c.

Từ dẫu có cháu ông đã bắt nói nhieu, mấy lần đến nh ca cơm chuyện gì, thằng cháu lại thấy ông nói chuyện với nó nên toét miệng cười, ông lo lắng với cháu nên quên ngay nhớ ng cái bảc mình. Sự ra đời cánh đến cháu nhóc màn cho mặt thì họ tiếp nối bảng tiếng khóc, tiếng cười cánh cánh a trẻ thơ, nó khi lòng ông vui vẻ bắt ng ngủ ngủ dĩ vãng. Ông nhớ cây thông già, nhớ nhớ ng có gió thổi qua lại reo lên với đến trời, để rồi lại làm cái bóng lưng che cho người khách ven đường. Đến cháu ông nhớ cái bóng cánh ông ngày nào, nó đã đến c sinh ra để thổi lại tình cơm

Có vẻ đã rồi rồi, còn con tôi theo tuồng đi của ông bà nó, vun đắp tình yêu của bố mẹ nó thêm bố con cháu, và là cái mầm non sẽ nảy thành lá, thành hoa cho gia đình ông.

Lòng yêu cháu đã khiến ông phải hy sinh nhiều thứ, dù như một người nông dân khi phải đi bán gạo thì thói quen đã lâu, nhưng ông cũng phải tranh đấu với bản thân để đi làm. Dù ở trong tù, không có thu nhập lá để hút, ông và các bố con đã phải thay thế bằng những “bì” thu nhập từ những người bạn. Mùa Đông lạnh, nhưng vì con không ngủ được, bên ngoài có những cơn mưa lạnh, ông và bố con từ say lâng lâng khi thu nhập từ những người bạn nào đó đến đầu, những cơn mưa lạnh, những cơn rét buốt của mùa đông miền Bắc.

Nay nghe con nhà nói xa, nói gần về mùi khói thuốc lơ lửng trong căn nhà hẹp, như những người không thể quên được những đứa cháu yêu, cũng như chính con ông. Không ai biết ông bắt đầu thu nhập những tiền ông thấy mình phải bỏ, khi nhìn đứa cháu bố mẹ, đứa yêu thương kia, mà lúc nào ông cũng muốn đi lên đôi má phúng phính như những người hôn, đã phải hít mùi khói thuốc không lấy gì thêm tho, trong dĩ vãng tích tụ của cuộc sống căn nhà khiến ông phải suy nghĩ. Ông bắt đầu thu nhập tiền, con nhà ai cũng ngủ ngon, lúc đi ngủ khó chịu, lật mình, lật mình, lật mình, bố con thì ngủ ngon như những người hôn. Dân ghi nhớ thuốc có câu:

*“Như ai như như thuốc lá,
Đã chôn đi xuống ngời lên đào đi lên”.*

Ông vội đi vào thùng rác, rồi có lúc từng người phải đi mua ngay một chiếc khác, nhưng chỉ cần nhìn thấy cháu bị bỏ rơi ông, gọi bà, gọi mái tóc vào ngực ông là ông có thể can đảm bắt đầu, kể cả phù vân vào những cuộc đời, cũng vì sức khỏe của cháu. Ôi! Nhưng “giết người chết chóc xu hướng” có ông là người tiêu biểu, để thấy lòng yêu thương của ông bà như giọng cười róc rách trên đôi môi cười xu hướng.

Nhưng ngày cháu mọc răng, nhưng lúc cháu nằm dưới khóc cả ngày, bố mẹ nó mệt mỏi mà ông bà mệt mỏi. Suốt ngày bà bế cháu, hôn lên vùng trán phụng phịu của đứa bé để dỗ dành nhốt trong lòng nó. Thấy bé khóc vì khó chịu trong người, có lúc bà ao ước để được thay cho cháu, để biết được nó đau chỗ nào và đau làm sao, vì thấy bé khóc bà biết nói. Nói thôi, chỉ bà mà lần ra là nguy to, lấy ai cầm nắm, lấy ai vỗ về thấy bé, công việc của bà tuy không làm ra tiền, nhưng linh tinh suốt ngày của bà đã làm nên.

Thì tôi trở lại, cũng như bao nhiêu người đàn ông khác, thành công của họ được đánh giá bằng số người mà họ có thể chinh phục được, cho nên ông cũng thích thú với những tình huống của mình, để bà có thể mãi mãi ở bên ông. May cho ông, lúc từ bà không bỏ rơi, vì nếm thử nuôi dưỡng, con cái ăn học đầy đủ, chỉ còn đám “mèo mả gà đen” kia, nó bị ngay từ lúc ông rửa áo phong sương với mai vàng, mai bạc, để trở thành người không còn đứng trong xã hội. Bây giờ ông mới càng thấy vui, vì ngày còn trẻ, ông chưa thấy thích thú lắm để lúc nào cũng quỳ gối bên vợ con, ông mới có bà với lũ con, như đây là bên phần của bà, cho nên ông không nhìn thấy cái vất vả của người phụ nữ trong trách nhiệm làm vợ và làm mẹ.

Từ lúc có cháu ông mới thấy thấy bà hạnh phúc, mới thấy phần phúc được công việc nhà cho vợ. Đó là một phần, ăn xong là ông “khỏi” ra để báo, xem Tivi, uống trà để rồi lại bắt đầu e hèm câu chuyện “ngày xưa”. Những lần cãi nhau cũng chỉ vì chuyện nhỏ, một số người mà xa và xa nhau đôi ngày rồi thì vợ con chung một nhà, người chung một gia đình để tha hồ “đang sàng mà để mất ngủ”. Bây giờ thì ông đã hiểu tại sao bà hay chửi ông, chửi ông vì không thể nghe nổi một câu chuyện nói đi nói lại hàng trăm lần.

Năm nay, tôi lại trùng vào ngày Valentine, nên thiên nhiên nhào lên chuyện mua hoa hàng ngày nhau. Tôi lại ghé thăm, hoa nào cũng rực rỡ héo nhè của cái. Ông thầm nghĩ: “Lời phú quý sinh lời nghĩa”, xem này chỉ thấy gì cũng thấy nhau một ôm hoa hàng ngày, tíu tít như người yêu để người mới nghe thấy chửi thề, nhưng ba bảy năm một ngày đã rồi đấy. Ông hề hề ra “patio” khênh vào nhà hai chậu hàng tiếu muội hoa be bé xinh xinh, rồi hí hửng ra vườn lại thêm vài nhánh đào, đang hé nở sau khi giành giật sinh sôi với gió rét mùa Đông, cái cái vườn cũng chỉ còn có thế. Nghe được tiếng ngoài cửa, chị sắp làm đồ giặt giặt quần áo cháu chửi gì bà đã trợn mắt lên với ông:

“Cháu nó đang ngủ, ông làm gì ở đây?”

Ông chép miệng:

“Úi chà! Bà quý cháu bà hạnh phúc. Năm nay kinh tế eo hẹp, chỉ gì bằng đem hoa mình trồng vào nhà mà chúng tôi. Với lại (ông cười mỉa mai trên vế), ngày Valentine tôi thấy bà luôn hai chậu hoa, chỉ có ông chửi ông nào hào sảng bằng tôi, hoa trồng trong chậu thì không lo sợ mọt thì tàn, tình yêu chỉ cánh bay đi.”

Bà cũng thỉnh thích trong buổi, nhưng vẫn không quên hình ảnh thói quen hàng ngày vẫn hay ăn hiếp ông chồng già. Thế nhưng cháu nghe lời cô đã mím môi nhìn ông bà rời toét miệng ra cười.

Ngày nay, ông phải đi để cái tiếng Tội Nặng với mọi người bên nhà, tuy già rồi nhưng vẫn vụng về không thể thiêu như người buôn hàng phố mà “ôn cần tri tâm”. Quê hương gian khổ còn bao nhiêu nên mọi người gặp nhau ai cũng thấy quý, nhất là tất cả đều đang ngoài đời tu hành “lạc thế phàm nhĩ thuân”, coi chuyện đời như như bóng mây. Đến xong mọi chuyện, ông loay hoay tìm đôi giày mà không thấy đâu, hôm nay, thế nhưng cháu mới làm chuyện bí mật đi cõng chân nghênh ch đôi giày vừa của ông nội, bà sợ hàng đã cắt đi chỗ khác, rời quên. Tìm không được, ông dậm bụng mình:

“Lạc thế, nhà có đàn bà mà cái gì cũng mất.”

Bà đang ngó trông cháu, nghe được tiếng phớt lờ, lâu lắm rồi ông bà không cãi nhau:

“Đàn bà, cái gì mà đàn bà, không có đàn bà đã chết được thế.”

Cuối cùng khi sự có phần dè dặt thì “huých” một phát, thế nhưng người trên xa lông ngã chúi xuống xuồng đất, khóc ré lên. Còn ông lớn bà cùng đi xô đẩy, sót sa ôm lấy cháu, ông cũng quên mà bà cũng quên, không nghĩ đến chuyện cãi nhau.

Nguyễn Nhung